

A Fővárosi Törvényszék a dr. Balogh Tamara egyéni ügyvéd (1111 Budapest, Bertalan L. u. 22. I/2.) által képviselt Új Nemzedék Központ Nonprofit Közhasznú Kft. (1134 Budapest, Váci út 49.) felperesnek a dr. Gregor Katalin kamarai jogtanácsos által képviselt Egyenlő Bánásmód Hatóság (1013 Budapest, Krisztina krt. 39/B.) alperes ellen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése tárgyában hozott EBH/241/21/2018. számú közigazgatási határozat jogszerűségének vizsgálata iránti közigazgatási perében, amely perbe az alperes pernyertességének támogatása érdekében a dr. Muhi Erika ügyvéd (2030 Érd, Kárpitos u. 11.) által képviselt Szegedi LMBT Közösségért Csoport (6727 Szeged, Korondi u. 7. IV/14.) érdekeltként belépett, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Az illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt 30.000,- Ft (azaz Harmincezer forint) kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a közléstől számított 15 (tizenöt) napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Kúriához címzetten, a Fővárosi Törvényszéknél kell írásban, jogi képviselő útján az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint benyújtani.

I n d o k o l á s

A felperes a magyar állam által alapított nonprofit társaság, amely fenntartja és működteti az EFOP-1.2.3-VEKOP-15-2015-00001 azonosító számú, Komplex Ifjúsági Fejlesztések - Új Nemzedék Újratöltve megnevezésű projekt (a továbbiakban: projekt) keretében többek között a szegedi közösségi tereket. A projekt megvalósíthatósági tanulmánya szerint a közösségi terek célja, hogy olyan ifjúsági helyszínek kerüljenek kialakításra, ahol a fiatalok helyi közéletbe való belépésének, véleményformálásának előkészítő terepet tudnak biztosítani, valós párbeszédet tudnak kialakítani a felnőtt korosztállyal, illetve hangot tudnak adni véleményüknek. Az alperesi érdekelt 2018. február 23-án a megyei egyenlőbánásmód-referens útján előterjesztett, az alpereshez 2018. február 28. napján postai úton érkezett beadványában azt állította, hogy politikai véleménye és szexuális irányultága miatt a felperes kitiltotta a Szeged, Mikszáth K. u. 20-22. szám alatt lévő közösségi téréből. Előadta, hogy 2017. november 24-én a felperes szegedi vezetője, telefonon tájékoztatta, hogy az Új Nemzedék Központ vezetésének utasítására a jövőben informális csoportként nem szervezhetnek a szegedi közösségi tér területén közösségi programokat, mivel a politikai pártok ki vannak tiltva a közösségi téréből, az érdekelt pedig „politizál”, így a politikai pártokkal azonos elbírálás alá esik. Az alperesi érdekeltnek az értesítés napján két, már meghirdetett programot (filmklubot, taggyűlést) más helyszínre kellett átszerveznie. Az alperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt 2018. március 21-én eljárást indított a felperessel szemben. Az alperesi érdekelt pontosított kérelmében a szervezet politikai és szexuális

irányultságával összefüggő hátrányos megkülönböztetésére tekintettel kérte az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatti eljárás lefolytatását. Hiánypótlási felhívásra előadta, hogy a politikai véleményük a nyilvánosság számára a kiadott sajtóközleményeikből megismerhető, amelynek igazolására több, a tevékenységükkel kapcsolatosan megjelent sajtóhírt csatolt. Kiemelte, hogy nem értenek egyet a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvénnyel, ennek kifejezéseként 2017 márciusában csatlakoztak az e törvény hatályon kívül helyezése érdekében létrejött „Civilizáció” elnevezésű mozgalomhoz, amely a törvényt ellenző civil szervezeteket fogja össze. Csatlakoztak továbbá a mozgalom által kiadott közös állásfoglaláshoz és részt vettek a mozgalom által 2017. április 12-én, valamint 2017. május 29-én szervezett „Hősök Vétója”, illetőleg „Hősök Vétója II.” elnevezésű budapesti tüntetéseken. Álláspontja szerint a kitiltás alapjául - tekintettel a felperesnek az állammal fennálló kapcsolatára - a törvénnyel szembeni kritikus véleményük szolgálhatott. A vele összehasonlítható helyzetben levő, szintén a szegedi közösségi térben eseményeket rendező szervezetként jelölte meg a szegedi Alternatíva Egyesületet, a Fatima Ház Alapítványt, illetőleg a „Rólad szól” eseménysorozatot. A kérelme alátámasztásául csatolta dr. Szél Bernadett országgyűlési képviselő „Kitilthatóak-e az LBMTQ-szervezetek az Új Nemzedék közösségi tereiből?” kérdésére az alapjogi biztos által az AJB-6341/2017. ügyszámon adott választ. A közigazgatási eljárás során a felperes hivatkozott a projekt kapcsán kiadott kézikönyvre, idézve abból a projekt tevékenységek szerinti témaköreit, rész céljait és a megvalósítása során figyelembe veendő indikátorokat (25 éven aluli résztvevők száma, közvetített önkéntesek száma, önkéntes programokban résztvevők száma). A felperes álláspontja szerint az alperesi érdekelt tevékenysége csak bizonyos, igen kis szegmensben fed le a projekt által megvalósítandó célokat. Előadta, hogy a projektben meghatározott nyitott, elfogadó és befogadó szemléletmód megerősítésének követelményét a korábbi gyakorlattól eltérő más módszerrel és szervezetekkel valósítja meg. Hangsúlyozta, hogy a projekt elsődleges célcsoportját 12-25 éves fiatalok alkotják, akik a szexualitás, illetve az érdekelt által is képviselt szexuális kisebbségek témakörét illetően különösen érzékeny csoportnak számítanak, amely esetében köteles megakadályozni, hogy a megfelelő fejlődéshez való joguk esetlegesen sérüljön azáltal, hogy a közösségi téren belül a szellemi, illetve erkölcsi fejlődésüknek nem megfelelő módon, túl korán találkoznak a szexualitás kérdésével. Minderre tekintettel döntött úgy, hogy az érdekeltnek nem engedélyezi, hogy a szegedi közösségi térben további programokat szervezzen, hangsúlyozva, hogy a közösségi tér által szervezett programokon való részvételt sem magánszemélyként, sem szervezetként nem korlátozta. Kiemelte, hogy a közösségi tér használatát sem politikai, sem más, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. §-ában felsorolt szempont szerint nem vizsgálta, így a rendezvény engedélyezése iránti kérelemről nem az érdekelt politikai nézetei alapján, hanem a közösségi tér politikai/ideológiai semlegességének megőrzése céljából döntött. Vitatta a szexuális irányultságon alapuló diszkrimináció fennállását, álláspontja szerint ezt az érdekelt az Ebktv. 19. §-ában foglaltak ellenére nem valószínűsítette, illetőleg a tagjai 2017. november 24-e után is bármikor részt vehettek a szegedi közösségi tér által szervezett rendezvényeken. A felperes érveire az érdekelt előadta, hogy a kitiltás napján a csoport tagjainak átlagéletkora 24 év volt és a tagok 71%-a megfelelt az Új Nemzedék Újratöltve projekt célcsoportjának (12-25 éves korosztály), továbbá hogy a szegedi közösségi térben egyetlen alkalommal sem tartottak szexuális felvilágosítást vagy ilyen jellegű rendezvényt. A rendezvényeiken politikai téma sem merült fel, a taggyűléseiken részben érdekérvényesítéssel, részben közösségfejlesztéssel foglalkoztak. Vitatta a felperes azon állítását, amely szerint programjaik ne illeszkednének a projekt céljaihoz, e körben előadta, hogy 2017. április és 2017. november 24. napja között minden - szám szerint 17 - rendezvényüket a szegedi közösségi térben megtarthatták, amely rendezvények között volt taggyűlés és filmklub is.

Az alperes az eljárása során tanúként hallgatta meg

, aki elmondta, hogy 2016

februárja óta vezeti a szegedi közösségi teret, először 2017 márciusában került kapcsolatba az érdekelttel. A tanú szerint a rendezvények engedélyezés során vezérelv, hogy a közösségi térnek politikailag és ideológiailag semlegesnek kell lennie. Kifejtette, hogy az érdekelt korábban megtarthatta a rendezvényeit, amelyekkel kapcsolatban probléma nem merült fel, azok ellen panasz nem érkezett. Előadta azt is, hogy a bejelentkezés informális módon történt, telefonon vagy személyesen. Az érdekelt a projekt megvalósítási céljainak megfelelt, a rendezvényeit főként nyitvatartási időn túl tartotta. Állította, hogy a 2017. november 24-i rendezvények (taggyűlés és filmklub) engedélyezésének elutasításáról nem ő döntött. E körben előadta, hogy az említett napon a felperes kommunikációs igazgatóságának PR tanácsadója, telefonon tájékoztatta, hogy az érdekelt rendezvényeit a továbbiakban nem fogadják be. A döntésről részletes indokolást nem kapott, az elutasítás hivatalos oka az érdekelt által folytatott politikai tevékenység volt.

Az alperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt folytatott eljárást lezáró, 2018. június 5-én meghozott határozatában megállapította, hogy a felperes azzal, hogy az érdekeltnek megtiltotta a Szegedi Közösségi Térben rendezvények megtartását, megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és az érdekelttel szemben szexuális irányultsága és politikai véleménye miatt közvetlen hátrányos megkülönböztetést valósított meg. Határozatában megtiltotta a felperesnek a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását és 100.000 forint bírság, valamint az eljárás során felmerült eljárási költség megfizetésére kötelezte a felperest. A jogsértés megállapításának jogalapjaként határozatában hivatkozott az Ebktv. 1. §-ára, 5. § *b)* pontjára, 7. § (1) bekezdésére, 7. § (2) bekezdés *a)-b)*, 8. § *m)* és *j)*, 14. § (1) bekezdés *a)* pontjára és 19. §-ára. Megállapította, hogy az érdekelt a rendezvényei megtartását tiltó felperesi döntés meghozatalának időpontjában rendelkezett az Ebktv. 8. § *m)* és *j)* pontjában meghatározott védett tulajdonságokkal, ezekkel összefüggésben megvalósuló hátrányként értékelte, hogy a felperes a jelzett időpont óta a szegedi közösségi térben nem engedélyezte az érdekelt részére rendezvények megtartását. Vizsgálta, hogy fennállt-e oksági kapcsolat az érdekelt szervezet által képviselt szexuális irányultság, valamint politikai vélemény és aközött, hogy nem engedélyezték számára rendezvényei megtartását. Tényként állapította meg, hogy az érdekelt a tiltás előtt - 2017. április és 2017. november 23-a között - korlátozás nélkül szervezhetett a közösségi térben rendezvényeket, s a 2017. november 24-én elutasított két programtípus (taggyűlés és filmklub) a korábban megrendezett rendezvények között is szerepelt. A rendezvényekre történő bejelentkezés informális úton történt: az érdekelt telefonon vagy személyesen egyeztetett a közösségi tér vezetőjével az esemény tematikájáról és időpontjáról. A felperesnek a rendezvény engedélyezése megtagadásáról hozott döntése indokait nem fogadta el, mivel azok nem jelentettek kellő alapot az érdekelnek a közösségi tér használatában való korlátozására. A projektcélok teljesülése kapcsán rámutatott, hogy miután e célok 2016-2017. évben nem változtak, ez sem indokolhatta az érdekelt korlátozását, annál is kevésbé, mert amint arról a közösségi tér vezetője nyilatkozott, a korábban megrendezett 17 esemény - amelyek között a 2017. november 24-én elutasított két rendezvénytípus is szerepelt - megfelelt a szóban forgó célkitűzéseknek. Az alperes megjegyezte, hogy a felperes által hivatkozott módszertani kézikönyv szerint a projekt egyik fókuszja a hátránykompenzáció, illetőleg egyik rész célja a hátrányos helyzetű célcsoportok számára az ifjúsági szolgáltatások elérhetővé tétele volt, a kérelmező csoport tagjainak 70%-a pedig éppen e korosztályi célcsoportba tartozik. A rendezvények kifogásolt szexuális tartalma kapcsán kifejtette, hogy az érdekelt által megtartott rendezvények közül egyiknek sem volt szexuális felvilágosításra irányuló tartalma, amely tényt a felperes sem vitatott. Utalt arra, hogy 2017. november 24-e előtt egyetlen alkalommal sem fordult elő probléma az érdekelt rendezvényeivel kapcsolatban, azok miatt panasz nem érkezett. Megjegyezte, a felperes azon kijelentése, amely szerint az érdekelt szexuális irányultsága és rendezvényei káros befolyással lehetnek a projekt célcsoportját képező 12-25 éves fiatalokra, önmagában diszkriminatívak, emberi méltóságot sértőek. Végül az érdekelt politikai és ideológiai nézeteire hivatkozással kapcsolatban

rámutatott, hogy a közösségi tér vezetője által is elismerten az érdekelt politikai tartalmú rendezvényt nem szervezett, az elutasított események (taggyűlés, filmklub) sem ilyenek voltak. Utalt a tanú vallomására, amely szerint az elutasításról szóló döntést a felperesi társaság központjában hozták meg, azzal indokolva, hogy az érdekelt politikai tevékenységet folytat. A tanú ezen kijelentéseit a felperes képviselője a közigazgatási eljárás során tartott tárgyaláson nem vitatta. Az alperes a határozatában rámutatott arra, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy nem az érdekelt politikai véleménye és szexuális irányultsága vezetett a szegedi közösségi térben történő rendezvénytartás iránti kérelme elutasításához. Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott érvek nem felelnek meg az Ebktv. 7. § (2) bekezdés *b)* pontja által támasztott követelményeknek, mivel azok nem jelentenek észszerű indokot az érdekelt közösségi térben tartandó rendezvényei engedélyezésének megtagadására. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét azzal, hogy az érdekeltnek 2017. november 24-én, valamint az azt követő időszakban nem engedélyezte a szegedi közösségi térben rendezvények tartását, amelynek folytán az érdekeltet a szexuális irányultsága és politikai véleménye miatt közvetlen hátrányos megkülönböztetés érte. Ennek okán a felperessel szemben az Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés *b)* és *d)* pontja szerinti jogkövetkezményeket alkalmazott.

A felperes keresetet nyújtott be az alperesi határozat jogszerűségének vizsgálata iránt, kérte annak hatályon kívül helyezését és az alperes kötelezését a perköltség viselésére. Kereseti kérelmének indokaként előadta, hogy az alperes megsértette az Ebktv. 5. § *b)* pontját, mivel az érdekelt a rendezvényeit a közösségi tér nyitvatartási idején kívüli időpontban tartotta, márpedig a közösségi tér ilyenkor nem minősül az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségnek, így hiányzik a hivatkozott rendelkezés megvalósulásához szükséges nyilvánosság, a közösségi tér bárki által való hozzáférhetősége. Hozzátette, hogy e feltétel az érdekelt által tartott taggyűlések esetében eleve hiányzik, amely tény az érdekelt alapszabályzatának vonatkozó része (8. pont) is bizonyítja. Érvelése szerint az Ebktv. hivatkozott rendelkezése tipikusan azokat az eseteket szabályozza, amikor a hátrányos megkülönböztetés a vendéglátóipari, kereskedelmi, művelődési és egyéb (bárki számára nyitva álló) intézményekbe látogatók, szolgáltatást igénybe vevők között, s nem a rendezvényt szervezők között valósul meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes tévesen értelmezte az Ebktv. 8. §-át is. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy az összehasonlítható helyzetben lévőként megjelölt szervezetek programjai és céljai az érdekelttől képest tágabb körűek és jobban összhangban állnak a projekt céljaival, így e szervezetek valójában nincsenek az érdekelttel összehasonlítható helyzetben, ezt azonban az alperes az eljárása során nem vizsgálta, erre vonatkozó megállapítást a határozatában nem tett. Csatolta az érintett szervezetek programjainak a leírását, kiemelve, hogy e szervezetek egyike sem formál politikai véleményt, a működésük apolitikus, míg az érdekelt hangsúlyozottan vállal az előbbi körbe tartozó véleményt, amelynek kapcsán utalt az érdekelt által a közigazgatási eljárásban ezzel kapcsolatban előadottakra. Azt is állította, hogy az érdekelt 2014. november 24. napját megelőzően a közösségi térben tartott taggyűlésein szükségszerűen fel kellett merülniük politikai kérdéseknek és születniük kellett ilyen tartalmú állásfoglalásoknak, így megalapozatlan az alperes azon állítása, amely szerint az érdekelt a közösségi térben nem tartott politikai tartalmú rendezvényt. Álláspontja szerint összességében a fentiekből az következik, hogy az alperesi érdekelt rendezvényeinek be nem fogadása nem minősült hátrányos megkülönböztetésnek, mivel az érdekelt nem részesült kedvezőtlenebb elbánásban, mint amilyenben a más összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesült. Hivatkozott arra is, hogy az alperes az Ebktv. 7. § (1) és (2) bekezdését is tévesen értelmezte és alkalmazta, mivel a fent kifejtettek alapján volt észszerű indoka a rendezvények megtartása iránti engedély elutasításának, amelyből következően nem valósult meg az érdekelttel szemben hátrányos megkülönböztetés. Hangsúlyozta, hogy az elutasítás oka nem az érdekelt politikai véleménye, hanem a közösségi tér politikai és ideológiai semlegességének biztosítása volt, amely a közösségi

tér működtetőjének a kötelezettsége, e cél pedig ésszerű indokot jelent a közösségi tér használatának korlátozására. Kiemelte, hogy nem pusztán annak van jelentősége, hogy az egyes szervezetek a közösségi térben milyen rendezvényeket tartanak, hanem annak is, hogy e szervezetek egyéb tevékenységei tekintetében is érvényesüljön a közösségi tér politikai-ideológiai semlegessége, mert amennyiben ez sérül, úgy mint üzemeltetőnek intézkednie kell annak helyreállítása iránt. Véleménye szerint belátható, hogy egy olyan szervezetről, amely általa is elismerten és nyíltan politikai szerepet vállal, nem feltételezhető, hogy az általa szervezett rendezvényeken a szóban forgó érték ne sérülne. Előadta, hogy mivel szervezőként köteles a projekt céljainak és indikátorainak hiánytalan megvalósítására, így jogosult annak eldöntésére, hogy egy adott szervezet programja hozzájárul-e, s ha igen, akkor milyen arányban a projekt céljainak megvalósításához. Végül állította, hogy az alperes határozata túlzott mértékben korlátozza a döntési jogát, amellyel kapcsolatban kifejtette, hogy az érdekelt az alperes döntésre precedensként fog hivatkozni minden olyan esetben, amikor a rendezvényei tartására vonatkozó kérelmét a felperes elutasítja. Hangsúlyozta, hogy annak ellenére, hogy a projekt céljai, rész céljai időközben nem változtak, maga a megvalósítás folyamata változhat, így az arányosság elvét figyelembe véve joga van eldönteni, hogy a jövőben olyan szervezetek rendezvényeit is befogadja, vagy nagyobb hangsúlyt fektet az általuk tartott rendezvényekre, amelyek az érdekelttől eltérő tevékenységet folytatnak, másfajta véleményt képviselnek, illetve a projektben szereplő más rész célokat helyeznek előtérbe. Ez pedig nyilvánvalóan a közösségi tér használatának a korlátozásával járhat. Vitatta az érdekelt szervezet szexuális irányultság alapján történt hátrányos megkülönböztetését, amelynek kapcsán utalt a közigazgatási eljárásban kifejtett álláspontjára. Az érdekelt perbelépésével kapcsolatban vitatta az ehhez szükséges jogi érdekeltséget, mivel a közigazgatási eljárásban biztosítva volt számára az eljárásban való részvétel, ennek során a nyilatkozattételi jog, valamint lehetősége volt és van a közösségi térben történő rendezvénytartás iránti kérelmet előterjeszteni, miközben a perbelépése csak az eljárás elhúzódását eredményezné.

Az alperes védiratában kérte a kereset elutasítását a határozata helyes indokaira hivatkozva. A közösségi tér ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiség minősítése kapcsán kifejtette, hogy a felperes saját döntése volt, hogy az érdekelt részére a hivatalos nyitvatartási időn túl is biztosított lehetőséget a helyiségek használatára, azonban ezzel a helyiségek jogi helyzete nem változott. Rámutatott, hogy az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiség fogalma nem azonos a nyitvatartási idővel. Az érdekelt által tartott taggyűlés kapcsán kifejtette, hogy az előbb említett fogalom szempontjából nem az érdekelt által a közösségi térben tartott rendezvények típusának, hanem a felperes tevékenységének van jelentősége. Állította, hogy a határozat a felperes állításával ellentétben nem tartalmaz olyan előírást, amely szerint a felperesnek korlátozás nélkül engedélyezni kellene az érdekelt számára a rendezvények megtartását, így nem alapos a felperes arra való hivatkozása, hogy a határozat indokolatlanul korlátozza a döntési jogkörét. Az összehasonlítható helyzetben lévő csoport meghatározásával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy e körbe tartoznak mindazon szervezetek, amelyek a közösségi teret használják. Kiemelte, hogy a határozatát mérlegelési jogkörben hozta, döntésében a mérlegelési szempontokra - így a feltárt bizonyítékokra, az ügyfelek és tanú nyilatkozataira, a becsatolt írásbeli bizonyítékokra - megfelelően és kellő részletességgel hivatkozott, felperes a kereseti kérelmében ezeket cáfoló bizonyítékokat nem tudott előadni.

Az alperesi érdekelt kérte a kereset elutasítását, egyben perköltséget igényelt. A felperes keresetére reagálva állította, hogy a felperes nemcsak az Ebktv. 5. § b) pontja, hanem c) pontja alapján is az Ebktv. hatálya alá tartozó jogalany.

A felperes keresete nem alapos.

A törvényszék elsődlegesen kiemeli, hogy a közigazgatási határozat megtámadása iránti közigazgatási perben azt vizsgálja, hogy az alperes határozata eljárási és anyagi jogi szempontból jogszerű-e. A közigazgatási tevékenység jogszerűségét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) és (3), valamint a 85. § (2) bekezdése alapján a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján és a 85. § (1) bekezdése értelmében a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, az általuk csatolt okirati bizonyítékok, továbbá a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A törvényszék az alperesi érdekelt perbelépésével kapcsolatos felperesi kifogás tárgyában rámutat arra, hogy a perbelépéséhez a Kp. 20. § (1) bekezdésében előírt feltétel, a jog vagy jogos érdek, illetve a perben hozandó ítélet általi közvetlen érintettség fennállása - a felperes állításával ellentétben - nem attól függ, hogy az érdekelt a közigazgatási eljárásban, mint ügyfél részt vett-e vagy sem, a vitatott jog tekintetében van-e/volt-e lehetősége kérelmet előterjeszteni, illetve a perbelépése okozhatja-e a per elhúzódását, hanem kizárólag attól, hogy a per kimenetele kihathat-e a jogi helyzetét meghatározó egyes jogaira és kötelezettségeire. Az alperesi érdekelt vonatkozásában egyértelműen megállapítható, hogy a per érdemében hozandó határozat kihat az érdekelt jogi helyzetére, hiszen a felperes ennek függvényében köteles tartózkodni az érdekelt által a közigazgatási eljárásban kifogásolt magatartástól. Erre tekintettel a törvényszék megalapozottnak értékelte az érdekelt perbelépés iránti kérelmét.

A törvényszék a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a felperes az Ebktv. személyi hatálya alá tartozó jogalanynak minősül-e, azaz a törvény hatálya kiterjed-e rá az alperes által hivatkozott Ebktv. 5. § b) pontja alapján. Az Ebktv. 5. §-ának b) pontja kimondja, hogy „[a]z egyenlő bánásmód követelményét (...) az adott jogviszony tekintetében köteles megtartani, aki az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben szolgáltatást nyújt vagy árut forgalmaz”. A törvényszék rámutat arra, hogy a közösségi tér rendezvénytartás céljából történő használatba adása szolgáltatás nyújtásának minősül, amelynek az Ebktv. 8. §-ában meghatározott védett tulajdonsággal kapcsolatos ok miatti megtagadása az egyenlő bánásmód követelményének az Ebktv. 30. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megsértését jelenti. A törvényszék nem fogadta el a felperes arra való hivatkozását, amely szerint az Ebktv. 5. §-ának b) pontja kizárólag azon eseteket ölelné fel, amelyeknél a hátrányos megkülönböztetés tipikusan vendéglátóipari, kereskedelmi, művelődési és egyéb (bárki számára nyitva álló) intézményekbe látogatók, szolgáltatást igénybe vevők között valósul meg. Egyrészt az Ebktv. 30. § (1) bekezdés a) pontja - a „különösen” kifejezést használva - csak példálózó (*exemplifikatív*) jelleggel sorolja fel vendéglátóipari, kereskedelmi, valamint a művelődés és a szórakozás céljára létrehozott intézményeket, mint olyan helyeket, ahol a törvény nevesítetten is tiltja a hátrányos megkülönböztetést. Ebből következően - az előbb említettekén kívül - idetartoznak mindazok a helyek, ahol a szolgáltatás nyújtása az egyéb jogszabályi előírások mellett az Ebktv. 5. § b) pontja szerinti tényállást is megvalósítva történik, mint a felperes által a közösségi térben nyújtott szolgáltatás. Másrészt az is megállapítható, hogy a szolgáltatást igénybevevők között - a felperes állításával ellentétben - eleve nem valósulhat meg hátrányos megkülönböztetés, hiszen nevezettek nincsenek egymással olyan függőségi viszonyban, amely ezt lehetővé tenné. Így a hátrányos megkülönböztetés kizárólag a szolgáltatás nyújtója és igénybe vevője között állhat fenn, mégpedig a konkrét esetet figyelembe véve oly módon, hogy a közösségi tér működtetője nem engedélyezi az érdekelt részére - az Ebktv. által védett tulajdonsággal kapcsolatos ok miatt - a közösségi térben a rendezvénytartást. Mindebből következően téves a felperesnek a hátrányos megkülönböztetést megvalósító jogviszony megvalósulási helye és alanyai tekintetében kifejtett álláspontja. Ezen túlmenően megalapozatlan a felperes arra való hivatkozása is, hogy a közösségi tér ne minősülne az ügyfélforgalom számára nyitva álló helynek. Az Ebktv. idézett rendelkezésének megfogalmazásából

egyértelműen az következik, hogy a kérdéses kifejezés a szolgáltatásnyújtás helyének a jellegére utal; arra, hogy az adott hely az ügyfélforgalom számára nyitva áll, s nem az érdekelt által az adott helyen folytatott tevékenység nyilvános vagy nem nyilvános voltára. Továbbá a szolgáltatás helyének előbb említett tulajdonságából nem következik az sem, hogy az Ebktv. 5. § *b)* pontja körébe csak olyan rendezvények tartoznának, amelyeket nyitvatartási időben tartanak, mivel a hivatkozott rendelkezés keretében nincs utalás a szolgáltatás nyújtásának az időpontjára. A „nyilvános jelleg” tehát csak annyiban része az Ebktv. 5. § *b)* pontjának, amennyiben a szolgáltatásnyújtás helyének általában véve hozzáférhetőnek kell lennie az ügyfelek, így adott esetben az érdekelt számára. Mindehhez mérten alaptalan a felperesnek az érdekelt által tartott rendezvények zárt jellegére vonatkozó fejtegetése, ami a filmvetítések esetében iratellenes is, hiszen e rendezvénytípussal kapcsolatban fel sem merült, hogy az ne lett volna nyilvános (függetlenül attól, hogy azt nyitvatartási időben vagy azon kívül tartották), annál is kevésbé, mivel az érdekelt kifejezetten nyilatkozott arról, hogy a programjaik, így a filmvetítések is nyilvánosak voltak, amit a felperes nem tudott - sőt, az említett rendezvénytípus esetében meg sem kísérelt - cáfolni. Mindez azt jelenti, hogy az alperes helyesen állapította meg, hogy a felperesre az Ebktv. hatálya annak 5. § *b)* pontja alapján kiterjed. Ezen túlmenően az Ebktv. személyi hatálya - figyelemmel az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.) 1. § 2. pontjára - nemcsak az előbbi rendelkezés, hanem az Ebktv. 5. §-ának *c)* pontja alapján is kiterjed a felperesre, hiszen a közösségi tér működtetése - ideértve annak használatba adását - a felperesnek, mint jogi személynek „az állami támogatás felhasználása során létrejövő jogviszonya”, amelynek során a hivatkozott rendelkezés értelmében köteles megtartani az egyenlő bánásmód követelményét.

Az alperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértését az érdekelt Ebktv. 8. § *j)* és *m)* pontjában foglalt védett tulajdonságai kapcsán történt hátrányos megkülönböztetése miatt állapította meg. Az Ebktv. hivatkozott rendelkezése szerint „[k]özvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt politikai vagy más véleménye, szexuális irányultsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne”. Az alperes azon állítása tárgyában, miszerint a döntését mérlegelési jogkörben hozta, amelynek során az e jogkör gyakorlására előírt szabályok szerint járt el, a törvényszék rámutat arra, hogy az alperes határozata a jogsértést megállapító részben nem mérlegelési jogkörben hozott határozat, a mérlegelési jogkör gyakorlására a bírságszankció kiszabása körében került sor. Ennek kapcsán a törvényszék utal a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményre, amely többek között kimondja, hogy az a közigazgatási határozat nem minősül mérlegelési jogkörben hozott határozatnak, amelyben a hatóság a határozathozatalhoz szükséges bizonyítékok értékelése alapján döntési lehetőségeket nem biztosító jogszabály alkalmazásával dönt. A perbeli ügyben is erről volt szó, hiszen az Ebktv. 8. §-a szerinti hátránynak - a bizonyítás eredményeként történő - megállapítása esetén az alperesnek további mérlegelés nélkül ki kellett mondania a jogsértés elkövetését. Mindezt alátámasztja a kialakult és a 2/2015. (XI.23.) KMK vélemény alapján rögzült bírói gyakorlat (pl. Kúria Kfv.37.637/2012/5. és Kfv.37.771/2014/5. számú határozata). A törvényszék az alperes határozatát a felperes által kifogásolt részeiben - a fent kifejtettekre figyelemmel - vizsgálta felül és megállapította, hogy alperes a vonatkozó jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján helyesen tárta fel az ügyben irányadó tényállást, okszerűen mérlegelte a beszerzett bizonyítékokat, a felperes és az érdekelt által előadottakat, valamint az eljárásában meghallgatott tanú vallomását, s mindezekből törvényes és megalapozott jogi következtetéseket vont le, így határozata jogszerű, nem sérti az Ebktv. felperes által hivatkozott rendelkezéseit. Az alperes a rendelkezésre álló adatokból - így elsősorban abból, hogy a szegedi közösségi tér vezetőjének vallomása szerint a felperes az alperesi érdekelt politikai tevékenysége okán nem engedélyezte a rendezvények megtartását -

megalapozottan következtetett a hátrányos megkülönböztetés megvalósulására. Ennek során az alperes helyesen vette figyelembe, hogy az érdekelt az engedély megtagadása előtt, 2017. április hónap és 2017. november 23. között a szegedi közösségi térben korlátozás nélkül tarthatott - viszonylag nagy számban - rendezvényeket, amelyek között a 2017. november 24-én nem engedélyezett rendezvénytípusok is szerepeltek. A rendezvények a közösségi tér szegedi vezetőjének vallomása szerint illeszkedtek a projekt céljaihoz, amely célok sem a rendezvény megtiltásáról hozott döntés előtt, sem azt követően nem változtak. Az is tény, hogy a felperes a rendezvény iránti kérelem tárgyában a rendezvény megtiltásáról hozott döntését a közigazgatási eljárásban részben azzal indokolta, hogy az alperesi érdekelt rendezvényei sértették a közösségi tér politikai-ideológiai semlegességét, részben pedig azzal, hogy veszélyt jelentettek a közösségi tér rendezvényein résztvevő fiatalok szexuális fejlődésre, miközben az irányadó tényállás szerint a kérdéses rendezvényeknek sem politikai, sem szexuális tartalmuk nem volt, azokkal szemben ilyen, vagy egyéb jellegű panasz nem érkezett. Mindezen bizonyítékok olyan logikai egységet képeznek, amelyből okszerűen következik, hogy a felperes a kérdéses rendezvények megtartását az alperesi érdekelt politikai szerepvállalása, valamint a szexuális kisebbségek érdekeinek képviseletére irányuló célkitűzése miatt nem engedélyezte, miközben az alperesi érdekelt a szegedi közösségi térben tartott rendezvényein nem folytatott az előbbi körbe tartozó tevékenységeket. Mindez azt jelenti, hogy a felperes az érdekelt Ebktv. 8. § *m)* és *j)* pontjában meghatározott védett tulajdonságai miatt alkalmazott vele szemben közvetlen hátrányos megkülönböztetést, ezáltal az alperes megalapozottan állapította meg az Ebktv. 7. § (1) bekezdése szerinti jogsértést, az egyenlő bánásmód követelményének megsértését.

A törvényszék nem fogadta el a felperes azon okfejtését, hogy az alperes határozata azért jogszabálysértő, mert abban az alperes tévesen fogadta el összehasonlítható helyzetben levőként az érdekelt által megjelölt szervezeteket, annak ellenére, hogy e szervezetek - szemben az érdekelttel - nem folytatnak politikai tevékenységet, így valójában nincsenek vele összehasonlítható helyzetben. A törvényszék arra mutat rá, hogy az Ebktv. 8. §-a szerinti „összehasonlítható helyzetben lévő személy, illetve csoport” kiválasztásánál elsődlegesen annak van jelentősége, hogy az adott jogviszonyban - a jogviszony sajátosságait alapul véve - melyek az érintett jogalany jellegadó tulajdonságai, márpedig a közösségi térben történő rendezvénytartásra irányuló jogviszonyban az alperesi érdekelt jellemző tulajdonsága maga a rendezvényszervezői minősége, valamint az általa szervezett rendezvények jellege és célja, de semmiképpen nem az egyéb, a kérdéses jogviszonyban közvetlenül meg nem jelenő tulajdonságai, így például adott esetben az érdekelt egyéb irányú politikai tevékenysége. Ebből kiindulva nem állapítható meg az érdekelt és az összehasonlítható helyzetben levőként megjelölt szervezetek között a felperes által hivatkozott különbség, miután egyikük esetében sem bizonyított az, hogy az általuk tartott rendezvények politikai vagy esetlegesen szexuális tartalmúak lettek volna. Ez azt jelenti, hogy az alperes a határozatában helyesen fogadta el a megjelölt szervezeteket az érdekelttel összehasonlítható helyzetben lévő olyan szervezatként, amelyekhez képest a hátrányos megkülönböztetés megvalósult. Bizonyítottság hiányában megalapozatlan a felperes azon állítása is, amely szerint az alperesi érdekeltnek a szegedi közösségi térben tartott taggyűlései - tekintettel az érdekelt általa is elismert politikai tevékenységre - szükségképpen politikai jellegű rendezvények lettek volna (pl. az érdekelt a politikai tartalmú döntéseit más helyszínen tartott taggyűlésén is meghozhatta). A felperes perbeli állításával ellentmondó a közösségi tér szegedi vezetőjének tanúként tett vallomása is, aki a közigazgatási eljárásban arról nyilatkozott, hogy korábban nem volt probléma az alperesi érdekelt rendezvényeinek „ideológiájával”. Emellett a felperes az általános hivatkozásain túl nem is jelölt meg semmilyen konkrét tény, taggyűlési időpontot (programpontot), amikor a rendezvény tartalma sértette volna a közösségi tér politikamentességét. A törvényszék megjegyzi, hogy minderre a felperes csak utólag, a rendezvény engedélyezését megtagadó döntését követően hivatkozott, azt

megelőzően meg sem kísérelte tisztázni a taggyűlések konkrét programját (pl. napirend bekérése), valamint nem egyeztetett az érdekelttel a közösségi térben tartandó rendezvények politikamentességéről. Ezen felül döntő fontosságú tény, hogy a másik, szintén nem engedélyezett rendezvénytípus esetében (filmvetítés) maga a felperes sem állította, hogy az politikai jellegű rendezvény lenne.

A felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a szexuális irányultságon alapuló diszkriminációt az alperesi érdekelt az Ebktv. 19. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére nem valószínűsítette, ez azonban nem eredményezhette az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, mivel a közigazgatási eljárás során a felperes maga volt az, aki az érdekelt közösségi térből történő kitiltását részben azzal indokolta, hogy nevezett a tevékenységével veszélyeztette a fiatalkorúak szexuális fejlődését, azaz a felperes a közigazgatási eljárás során nyilatkozatában maga támasztotta alá a szexuális irányultság tekintetében diszkrimináció megvalósulását. E felperesi nyilatkozatra figyelemmel a szexuális irányultságon alapuló diszkrimináció körében az alperesi érdekeltet már nem terhelte az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti valószínűsítési kötelezettség. Emellett a közigazgatási eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményeként az alperes kellő megalapozottsággal állapította meg a politikai vélemény miatt közvetlen hátrányos megkülönböztetés megvalósításában megnyilvánult jogsértést, így a határozat szerinti jogsértés megállapítása körében tett felperesi hivatkozások nem foghattak helyt.

A törvényszék úgy ítélte meg, hogy alkalmatlan a támadott határozat jogszerűségének vitatására az a felperesi hivatkozás, hogy a közösségi térben történő rendezvény engedélyezéséhez a rendezvényszervező egyéb tevékenységei tekintetében is érvényesülnie kellene a politikai-ideológiai semlegességnek, mivel ha az érdekelt biztosítja az általa tartott rendezvények tekintetében a politikamentességet, akkor a más - összehasonlítható helyzetben lévő - szervezetekhez hasonlóan nem zárható el a projekt céljaiba illeszkedő rendezvények megrendezésének lehetőségétől. Amint arra a fentebb nevesített állásfoglalásában az ombudsman is rámutatott, nem lehet a közösségi térben rendezvényeket tartó civil szervezetektől teljes értékmentes működést elvárni.

Kétségtelen, hogy amennyiben egy adott rendezvény tekintetében nem teljesül a politikasemlegesség vagy a projekt céljaiba illeszkedés, a felperes jogosult a rendezvény befogadását megtagadni, azonban e döntésnek objektív tényeken kell alapulnia és olyannak kell lennie, amely valamely legitim célkitűzés érdekében az Ebktv. 7. § (2) bekezdés szerinti tárgyilagos mérlegelés alapján az adott jogviszonnnyal közvetlenül összefüggő ésszerű indokát adja a korlátozásnak. Mindezekon túlmenően a korlátozás indokának bizonyíthatónak, illetőleg utólag ellenőrizhetőnek kell lennie. E követelményeknek a felperes jelen per tárgyát képező alperesi határozattal vizsgált döntése nem felelt meg, mert azt - az alperes által lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként - az alperesi érdekelt politikai és érdekképviselői tevékenységével kapcsolatos okok motiválták. A felperes a közigazgatási eljárás során a projektcélokba illeszthetőségre, a projekt megvalósulási szakaszai során bekövetkező prioritásváltozásra, a rendezvény befogadásának ezzel összefüggésben álló megtagadására nem hivatkozott, ugyanakkor az alperes csak a közigazgatási eljárás során rendelkezésre álló tényeket, körülményeket tudta vizsgálni. A felperes a per során benyújtott előkészítő iratában és a per tárgyalásán is helytállóan mutatott rá, hogy projektgazdaként kötelessége ellenőrizni, illetve ügyelni arra, hogy a projekt céljainak megvalósulása biztosított legyen, továbbá hogy a projekt megvalósulási folyamata során változhat, hogy mely célokat helyezi előtérbe. A törvényszék ugyanakkor megjegyzi, hogy a felperesnek, mint projektgazdának a projektcélok megvalósulása során is figyelemmel kell lenni arra a jogszabályi környezetre, amelyben működik, tevékenységét a jogszabályokkal összhangban, ezáltal az egyenlő bánásmód követelményére is figyelemmel kell ellátnia. Az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítése

nem jelenti a felperes, mint projektgazda döntési jogkörének túlzott korlátozását, mindössze azt a követelményt támasztja, hogy amennyiben valamely rendezvény nem illeszthető a projekt céljaihoz, úgy annak befogadását objektív tények alapján, az Ebktv. 7. § (2) bekezdése szerinti tárgyilagossággal mérlegelés során, a korlátozás ésszerű indokát megadva utasítsa vissza. Jelen perbeli esetben a rendezvény befogadásának megtagadása során ezt a követelményt nem teljesítette a felperes, mivel a közigazgatási eljárásban lefolytatott bizonyítás arra az eredményre vezetett, hogy az alperesi érdekeltnek az adott jogviszonyban közvetlenül meg nem jelenő tulajdonsága, egyéb irányú politikai tevékenysége képezte a rendezvény-befogadás elutasításának indokát. A felperes által a határozathozatalt követően jelen perben a projektcélokkal összefüggésben kifejtett indokok nem képezhetik az alperesi határozat jogszerűségi vizsgálatának az alapját, mivel amely tényre, körülményre a felperes a közigazgatási eljárásban nem hivatkozott, az utólag a perben nem tehető vizsgálat tárgyává. A felperes a közigazgatási eljárásban nem tett arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy a projekt rész céljai előtérbe helyezésének változása eredményezte volna a rendezvény iránti kérelem elutasítását, így e vonatkozásában a vizsgálat hiánya nem eredményezheti a határozat jogszabálysértő voltát.

A törvényszék nem adott hely a felperes azon hivatkozásának, hogy az alperes határozata a jogkövetkezményt tekintve ne lenne egyértelmű. Az alperesi határozatból világosan kitűnik, hogy mi az a magatartás, amelytől a jövőre nézve a felperest eltiltotta, nevezetesen az érdekelt rendezvénytartásának a védett tulajdonságával összefüggő ok miatt történő, hátrányos megkülönböztetést megvalósító korlátozása. A jogsértő magatartás jövőbeni tanúsításának megtiltása nem járhat a jogsértő magatartástól független kiterjesztő értelmezéssel a rendezvények jövőbeni engedélyezése során, azaz a jogsértés tilalmazása nem azt jelenti, hogy a felperes a jövőben köteles lenne az alperesi érdekelt valamennyi rendezvényét vagy akárcsak valamennyi taggyűlés vagy filmklub tartása iránti kérelmét mérlegelés nélkül befogadni, hanem azt juttatja kifejezésre, hogy az alperesi érdekelt által megfelelő módon előterjesztett rendezvény (legyen az akár taggyűlés, akár filmklub) tartása iránti kérelem vonatkozásában amennyiben a rendezvény tartása iránti kérelmet a felperes megalapozott és ellenőrizhető okból nem engedélyezi, úgy a visszautasításról az Ebktv. 7. § (2) bekezdése szerinti tárgyilagossággal mérlegeléssel és a korlátozás ésszerű indokát megadva kell döntést hoznia.

A felperes a keresetlevelében jogszabályi hivatkozással nevesítette az Ebktv. 17. §-ának megsértésére, azonban ennek mibenlétét nem fejtette ki, így e jogszabálysértésre megalapozatlanul hivatkozott. A törvényszék a Kp. 37. § (1) bekezdés *f)* pontjára, 85. § (1) bekezdésére, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdésére hivatkozva rámutat arra, hogy a jogszabálysértést nem elegendő a jogszabályi hivatkozással megjelölni, a felperesnek a keresetében a jogsértés mibenlétét, annak indokait is elő kell adnia.

A törvényszék rögzíti, hogy a felperes az alperes által kiszabott bírság összegét nem kifogásolta, így azt a perben vizsgálni nem kellett.

A törvényszék a fentiek szerint megállapította, hogy az alperes határozata a kereseti kérelem által vitatott tárgykörben nem valósít meg anyagi jogi vagy az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést, ezért a felperes keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés *a)* pontjában foglalt rendelkezés alapján elutasította.

A felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés *m)* pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentesség folytán a feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

A törvényszék a Pp. 81. §-a szerinti felszámítás hiányában az alperes és az alperesi érdekelt részére perköltséget nem állapított meg.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés biztosítja. A Pp. 73. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy amennyiben a perorvoslati kérelmet előterjesztő fél jogi képviselővel nem rendelkezik, a perorvoslati kérelmet a bíróság hiánypótlási felhívás kiadása nélkül visszautasítja.

Budapest, 2018. november 21.

dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k. mb. tanácselnök,

dr. Oláh Zsolt s.k. előadó bíró,

dr. Serestyén Katalin s.k. bíró